

เทศน์อบรมฆราวาส ณ กุฎีหลวงตา สอนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๓๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ธรรมเกิดกับใจแล้วเหนือสิ่งใด

เราไปไหนกองรบกวนมันตามนะ รบกวนนั้นรบกวนนี้ ตามนั้นตามนี้ยุ่งตลอด ให้ช่วยนั้นช่วยนี้ พูดอย่างนี้ละภาษาธรรม มันสลดสังเวชจะตายนะ หัวใจมีอยู่กับทุกคนๆ ไม่มองดูหัวใจตัวเองที่มันคึกมันคะนอง มันติดมันดินบ้างเลย หาเกาแต่ภายนอก เกาแต่ภายนอกที่มันไม่คัน ที่มันคันไม่เกา เผลอยิ่งกว่าหมาขี้เรื้อน หัวใจมนุษย์เร็วกว่าหมาขี้เรื้อน หมาขี้เรื้อนเขาเกาในที่คันๆ แต่พวกเรามนุษย์นี้ไปหาเกาในที่ไม่คัน ที่มันคันคือหัวใจตัวมันติดมันดินตัวนี้ หมาขี้เรื้อนอยู่ในนี้ เกาเข้าไปตรงนี้บ้างเป็นอะไร

มันไม่ได้เกาที่คันนะ เกาที่คันมันจะสงบทันทีๆ พระพุทธเจ้า-พระอรหันต์เกาตรงนั้นนะ ธรรมสอนโลกก็สอนให้เกาที่ตรงนั้น ไม่ได้ไปเกาที่อื่น อันนั้นเป็นกึ่งก้านสาขาดอกใบเล็กๆ น้อยๆ ไม่สำคัญยิ่งกว่าต้นลำอันใหญ่โตของมัน คือหัวใจ อันนี้มันติดมันดินเอาจริงๆ หาที่ยึดไม่ได้ วิ่งตามกิเลสจนกันทั้งนั้นแหละ ใครจะได้เป็นเศรษฐีกุฎุมพีครองความสุขความเจริญเอามาอวดโลก เพราะการปฏิบัติตามกิเลสสายเดียวไม่เคยมี แต่ผู้ปฏิบัติตามอรรถตามธรรมนั้น ขึ้นต้นก็ พุทธิ สรรณ คัจฉามิ ศาสดาองค์เอกเป็นผู้ตรัสรู้ธรรม นั้นเกาถูกที่คัน ใส่ขี้เข้าไปนั้นกิเลสพังไม่มีอะไรคัน

ธรรมสอนโลกวิธีเกาหมัดที่มันคันๆ อยู่ในหัวใจ จากนั้นก็ประกาศสอนสาวกทั้งหลาย เกาตรงที่ตรงนี้ ชัดลงตรงนั้น เบญจวัคคีย์ทั้งห้าบรรลุธรรมปั้งขึ้นเลย หัวองค์ธัมมจักกัปปวัตตนสูตรนั้นพระอัญญาโกณฑัญญะได้ดวงตาเห็นธรรม บรรลุพระโสดาออกอุทานว่า ยงฺกิลฺลิจิ สมฺมุตฺตมฺมํ สพฺพพฺพตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้นไม่ดับคืออันนี้เอง นั่น คืออันนี้ยันไว้เลย นอกนั้นทั่วโลก เกิดแล้วดับ เกิดแล้วดับ อันนี้ไม่ดับ เป็นเครื่องยันกัน นี่ละแปลภาษาภาคปฏิบัติ ภาคปริยัติก็เรียนมา เหล่านี้มีแต่มหาทั้งนั้นเรียนมา เราก็อ่าน

สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดาส่งนั้นย่อมดับเป็นธรรมดา นี่ในบาลีที่ว่า ยงฺกิลฺลิจิ สมฺมุตฺตมฺมํ สพฺพพฺพตํ นิโรธธมฺมํ เวลาแปลแล้วก็แปลว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดาส่งนั้นย่อมดับเป็นธรรมดา เพียงเท่านั้น นี่ภาคปริยัติแปล ภาคปฏิบัติแปล สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น พระโสดาขึ้นแล้วแก่พระอัญญาโกณฑัญญะ ขึ้นอย่างนี้เลย จึงเรียกว่าอุทานละซิ จะว่าธรรมดาส่งสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นธรรมดา มันก็ลอยๆ ธรรมดามันไม่กระเทือนใจจะไปอุทานไฉน นี่ท่านกระเทือนใจของท่านเต็มเหนี่ยวเลย อุทานออกมาทางภาคปฏิบัติ เรายันเป็นพยานได้เลย สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น แต่อันนี้ไม่ดับ นั้นยันกันตรงนี้เลย จำขึ้นแล้วที่นี้

นี่ละพระนิพพาน กระแสของพระนิพพานถึงแล้ว ถึงกันแล้ว อันนี้ไม่ดับ ยันกับ
 สิ่งทั้งหลายที่เกิดแล้วดับทั้งนั้น อันนี้ไม่ดับ ความหมายว่างั้น ฟังชิมหาเรียนมา
 เหมือนกัน นี่ก็เรียนมาเหมือนกัน นี่ละภาคปฏิบัติไม่ได้เหมือนภาคปริยัตินะ เราก็เรียน
 มาปริยัติก็เป็นมหาเหมือนกัน แปลทางปริยัติก็แปลเหมือนกัน อย่างที่ว่านี้ สิ่งใดสิ่ง
 หนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดาสิ่งนั้นย่อมดับเป็นธรรมดา มันธรรมดาไปเลยลอยๆ ไป มันไม่
 ถึงใจ พอธรรมเข้าถึงใจปึงเท่านั้น พระอัญญาโกณฑัญญะ สิ่งใดก็ตามเกิดขึ้นแล้วดับ
 ทั้งนั้น อันนี้ไม่ดับ ความหมายว่าอย่างนั้น ยันกันเลย ได้แล้วสิ่งไม่ดับ สิ่งทั้งหลาย
 เหล่านั้นเจอมาเหล่านั้นมีแต่เกิดดับทั้งนั้น อันนี้ไม่ดับ นั่นยันกันตรงนั้นชิวภาคปฏิบัติ
 ไม่มีภาคปฏิบัติไม่มีอันยัน อันนี้เกิดจากภาคปฏิบัติยันปึงขึ้นเลย อันนี้ไม่ดับ นั่นถึงพระ
 นิพพานปึงเลย เป็นธรรมชาติอันนี้เอง ได้เห็นแล้ว กระแสของพระนิพพานพาดพิงถึง
 แล้ว อันนี้ไม่ดับ นี่ละธัมมจักกัปปวัตตนสูตรท่านแสดง

ต่อจากนั้นท่านก็ลงวาระสุดท้าย ขมวดเรื่องเข้ามา มาลง ญาณนุจ ปน เม
 ทสฺสนํ อุกุปาทิ ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต อุกุปฺปา เม วิ
 มุตฺติ ความหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวงนี้ไม่มีการกำเริบอีกแล้ว อยมนฺติมา ชาติ ชาตินี้
 คืออัตภาพนี้เป็นอัตภาพสุดท้ายของเรา นตฺถิทานิ ปุณฺพทฺวา ตั้งแต่ต่อไปเราจะไม่
 กลับมาเกิดแบกร่างกายอันนี้พาเกิดพาดตายทับกันทั่วโลกดินแดนนี้อีกต่อไป นี่ละท่าน
 แสดงไว้ในสื่อบทสื่อบทนั้น พระอัญญาโกณฑัญญะได้ดวงตาเห็นธรรมแล้ว

หลังจากนั้นมาก็เทศน์อนัตตลักขณสูตร ล้างโลกสมมุติทั้งปวง หมดโดยสิ้นเชิง
 ด้วยอำนาจแห่งอนัตตลักขณสูตร สิ่งใดๆ ก็ตามเป็นอนัตตาๆ ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา
 ทั้งนั้นๆ ปิดออกหมดๆ แม้ที่สุดกิเลสที่มันว่าเราว่าของเราอยู่ในนี้ปิดออกนี้เลยจำขึ้น
 เลย นั่นละภาคปฏิบัติฟังเสีย ภาคปริยัติก็เรียนมาเหมือนกัน นี่ภาคปริยัติเรียนมาแล้ว
 ภาคปฏิบัติมานั้นมันถึงยันกันได้เลย เกิดขึ้นภายในใจนี้แม่นยำๆ ด้วย แน่นหนามั่นคง
 ด้วย ถึงใจด้วย พุดออกมาถึงเหตุถึงผลถึงอรรถถึงธรรมทุกอย่าง ท่านจึงเรียกว่าพลัง
 ของธรรม

ที่พูดอย่างที่ว่าดูเดือดเหมือนจะโกรธจะแค้นจะกัดจะฉีกกันนั้น โลกทั้งหลายเขา
 ถือว่าโกรธว่าแค้น ดูด่าว่ากล่าวให้สนใจที่โมโหโทโสเต็มหัวใจ โลกกิเลสมันว่าอย่างนั้น
 แต่เรื่องของธรรมไม่เป็นเช่นนั้น พลิกเป็นตาลปัตรไปเลย นี่คือพลังของธรรม กิเลส
 ตัวเดียวไม่มีในหัวใจจะเอาอะไรมาโกรธ จะเอาอะไรมาโมโหโทโส โมโหโทโสเหล่านี้มี
 แต่กิเลสทั้งนั้น กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วมีแต่ธรรมล้วนๆ ผิงออกมาพลังของธรรม
 พากันจำเอาเสีย

เทศนาว่าการหนักเบาอย่างน้อยมีแต่พลังของธรรมออกมา เรื่องกิเลสตัณหา หรือว่าความโมโหโทโสที่จะแย้มออกมาไม่มี เพราะเหตุไรจึงไม่มี ก็มันไม่มีในหัวใจจะเอาอะไรมาแสดง ถ้ามีอยู่ต้องแสดง ถ้ามันหมดแล้วไม่แสดง จึงเรียกว่าหมด นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้าประกาศ้าขึ้นในหัวใจ มันครอบโลกธาตุของเล่นเมื่อไร พุดให้มันชัดเจนเสียเรา มันจำอยู่ในหัวใจนี้แล้ว เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการจึงไม่เคยมีคำว่า สะทกสะท้านแบบกิเลส มีแต่แบบธรรมล้วนๆ ไม่มีแบบกิเลสเข้ามาแฝงเลย ตรงไปตรงมา ภาษากิเลสเขาว่าชวานผ่าซาก พุดดูพุดดำ ภาษาของกิเลสมันสงวนตัวของมัน ธรรมตีหน้าผากมัน ธรรมท่านเปรี้ยวๆ ไปเลย ผ่ากิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วมีอะไรมาโกรธ ไม่มีคำว่าโกรธ เหล่านี้เป็นกิเลสทั้งนั้น กิเลสสิ้นจากหัวใจเอาอะไรมาเป็นกิเลสมาโกรธ ไม่มี นั่นละหมดโดยสิ้นเชิง

ตายก็ตายเปล่าๆ นั่นละ เช่นสมมุติว่าใครจะมาฆ่าให้ตายให้ท่านมีความโมโหโทโส ไม่มีเลย หมดโดยสิ้นเชิง ตายก็ตายไปธรรมดาเหมือนโลกทั่วๆ ไป แต่ใจท่านไม่โกรธ นี่คือใจพระอรหันต์ จะเอาอะไรมาโกรธ จะเอาอะไรมากล้า จะเอาอะไรมากลัว ความกล้าก็เป็นกิเลส ความกลัวก็เป็นกิเลส ความโกรธเป็นกิเลส ถึงขั้นตายก็ไม่มีกิเลส เหล่านี้เกิดเลย ตายไปตามสภาพของธาตุชั้นที่พังทลายลงไป จิตเป็นธรรมชาติที่ไม่ตาย นั่น ไปแต่ไม่ได้อันนั้น ไม่แต่ นั่นละจิตของท่านที่ว่าจิตไม่ตาย จิตเป็นธรรมชาติ จะทำอย่างอื่นอย่างใดให้เป็นอย่างใดอีกไม่ได้แล้ว

นี่ละการประพฤติปฏิบัติธรรม พระพุทธเจ้าประกาศธรรมสอนโลกบรรลุมรรคผลนิพพานมามากต่อมากบรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย ตั้งแต่ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาขึ้นมาโดยลำดับลำดับสำเร็จมาเป็นลำดับลำดับ เพราะท่านเอาธรรมของจริงออกจากหัวใจมาเทศน์ ท่านไม่ได้เทศน์ลอยๆ จำนั้นจำนี้มาพุด เขาก็ไม่แน่ใจ เราก็ไม่แน่ใจ ผู้เทศน์ก็ไม่แน่ใจ ผู้ฟังจะเอาความแน่ใจมาจากไหน ถ้าผู้เทศน์ยันลงไปทีเดียวเป็นความแน่ใจแล้ว ดังพระอัญญาโกณฑัญญะ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น อันนี้ไม่ดับ นั่นรับกันแล้วเห็นไหมละ อันที่ท่านรู้นี้ไม่ดับ นี่เครื่องพยานมันกันอยู่ที่นี่ ท่านรู้อย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงได้กล้าปฏิเสธทุกสิ่งทุกอย่างได้ว่า อะไรก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น อันนี้ไม่ดับ นั่น

นี่ละธรรมภาคปฏิบัติ ให้มันยันกันอยู่ในหัวใจนี้ ขอให้ปฏิบัติเถอะ ธรรมพระพุทธเจ้านี้เป็นอากาลิโก เปิดจำอยู่ตลอดเวลา มีตั้งแต่พวกส้วมพวกถ่านมันปกคลุมหุ้มห่อจิตใจ ไปที่ไหนมีแต่ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ครอบหัวใจไว้หมด หัวใจดวงที่เป็นธรรมแท้ๆ นั้นมองไม่เห็น เพราะพวกมูตรพวกคูถทั้งหลายนี้มันครอบงำเสียหมด เปิดออกซิ ภาวนาตามที่ท่านสอนนั้นนะมันเป็นอย่างไร แต่ก่อนสาวกอรหันต์ท่าน

สงฆ์ สรรณิ คัจฉามิ ได้มาจากไหน ได้มาจากท่านเปิดอันนี้แหละ ถ้าไม่เปิดเรียนจบ คัมภีร์ไหนก็ตาม พระไตรปิฎกก็มีแต่ความจำ ความจริงไม่มีในหัวใจ กิเลสไม่ ถลอกปอกเปิกนะ เพียงความจำ ต้องเอาความจำมาเป็นภาคปฏิบัติเป็นความจริงขึ้นมา

ท่านจึงว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ผลของงานก็เกิดขึ้นโดยลำดับลำดับ ไม่ใช่ อย่างอื่นอย่างใด เกิดขึ้นจากผู้ปฏิบัติ ธรรมะพระพุทธเจ้านี้เป็นมัชฌิมา อยู่ในท่ามกลาง แห่งมรรคผลนิพพานตลอดเวลา นี่คือธรรมแท้ แต่กิเลสมันมายุมาแหย่ มาลบลบล้างว่า มรรคผลนิพพานไม่มี บาปบุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี นี่เรื่องของกิเลสทั้งนั้น ฟัน้อง ทั้งหลายชาวพุทธจำให้ดี พุดให้ฟังชัดเจน นี่เปิดอ่านแล้วในหัวใจนี้ ลบได้อย่างไร นรกมี มาตั้งก็กัปก็กลับ ใครจะกล้าสามารถไปลบนรกได้วะ มีมากก็กัปก็กลับนับไม่ได้เลย ไม่ว่า หลุมใด ๆ มีมาตั้งแต่พระพุทธเจ้าองค์ไหน ๆ ยังไม่อุบัติ อุบัติขึ้นมาจะมาเจออันนี้ก็บอก ตามความจริงที่มาเจอมาเห็น

นี่นรกนี้เป็นไฟ เป็นประเภท ๆ ขึ้นมา นรกมีหลายหลุม เผาหัวใจสัตว์ผู้ที่อาจ หาญชาญชัยก่อกรรมทำเข็ญตลอดเวลา ไม่มีความกระดากอายในบาปในกรรมทั้งหลาย นั้นละ เผาพวกนี้ละ ท่านผู้ระวังมีหิริโอตตปัสสะตุงกลัวต่อบาปต่อกรรมแล้วท่านไม่ทำ ไฟเหล่านี้เผาท่านไม่ได้ สร้างแต่คุณงามความดี แล้วสวรรค์-พรหมโลก-นิพพานมีไว้ เพื่อใคร ก็มีไว้สำหรับผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้งนั้นแหละ ทางเดินของผู้ดีไปทางนี้ ทางเดินของคนชั่วผู้ชั่วลงทางต่ำเสมอ ไปที่ไหนภพใดชาติใดมีตั้งแต่เรื่องกองทุกข์ความ ทรมานบีบบังคับไฟเพราะกรรมของตัวเองชั่วช้าลามกนั้นแหละ ที่ทำขึ้นมาเผาตัวเอง ไม่มี ใครมาเผาให้นะ เราจะไปตำหนิผู้ใด

ใครจะเก่งกล้าสามารถเลยศาสดาองค์เอกไปได้ พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์เป็น แบบเดียวกันหมด ทรงรู็ทรงเห็นสิ่งเหล่านี้มาด้วยกันทั้งนั้น แล้วมาสอนจะผิดไปไหน เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสองคืออะไร คือพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าไม่มีสอง ว่า อย่างเป็นอย่างนั้น คำสอนของพระพุทธเจ้าไม่มีสอง เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ ชอบแล้วหมด ไม่ว่าจะต้นว่ากิ่งก้านสาขาดอกใบ แตกไปไหนก็เป็นกิ่งก้านของต้นไม้ต้น นี้ ๆ ต้นไม้ที่แน่นอน ที่เป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วนี้ทั้งนั้น นั่นท่านสอนไว้อย่าง นี้ ใครจะสอนได้แม่นยำยิ่งกว่าศาสดาองค์เอก โลกนี้โลกโกหก คือโลกของกิเลส มัน โโกหกทั้งนั้น พวกกันภูมิใจในความโกหกของกิเลส ครอบหัวใจของตนเอง และเป็นบ้ำกัน ทั้งโลกทั้งสงสาร

พุดแล้วสลดสังเวชนะ นี่พุดจริง ๆ ตามหลักธรรม ไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามผู้ใด เอาอรรถเอาธรรมเอาความจริงมาพุด แต่ก่อนมันไม่รู้ ไม่ว่าท่านว่าเรามันไม่รู้ มันก็ เป็นไปตามภาษาภาษา เวลามันรู้แล้วจะให้ว่าอย่างไร ก็พุดตามที่มันรู้มันเห็น ใครไปลบ

ล้างชิลล้างนรกนะ ศาสดาองค์เอกตรัสรู้มาที่พระองค์ องค์ไหนมีความสามารถไปลบล้างนรกทั้งหลายที่มีมาตั้งกับตั้งกัลป์ ก่อนพระพุทธเจ้าตรัสรู้เสียอีก ใครจะเก่งกล้าสามารถไปลบล้างนรกไม่ให้มี หรือไม่มีได้ ไม่ว่าหลุมใดก็ตาม สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ใครไปลบล้างได้ มีมาตั้งกับตั้งกัลป์ ก็กัลป์ก็กัลป์เหมือนกัน เรียกว่าไม่สามารถที่จะพรรณนาได้ในความนานของสภาพทั้งดีและชั่วเหล่านี้

แล้วพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ ก็มาสอนสิ่งที่ดีและชั่วที่เป็นตามหลักความจริงของมันอยู่แล้วนี้มาสอนโลก เราจะเก่งกล้าสามารถยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าไปที่ไหนไปลบล้างนรกๆ นรกก็ไม่มี สวรรค์ก็ไม่มี มีตั้งแต่บาปเต็มตนเต็มตัว นั้นละมันจะเผาเจ้าของ ให้พากันจำนะตั้งแต่บัดนี้ยังไม่ตาย ตายแล้วจะนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา มันเกิดประโยชน์อะไร กุสลา ธมฺมา ก็คือว่าสอนให้คนมีความเฉลียวฉลาด แก้ไขตัดแปลงสิ่งที่ไม่ดีออกจากตนเอง บำเพ็ญสิ่งที่ดีให้ดียิ่งขึ้นๆ นั้นละ กุสลา ธมฺมา ต้องสร้างตั้งแต่เวลามีชีวิตอยู่นี้ตายเกิดประโยชน์อะไร

นี่มันก็จวนจะตายแล้วนะนี่ แทนที่จะมาเป็นห่วงเป็นใยเจ้าของ เราพูดจริงๆ เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มี ตื่นขึ้นมาปั๊บมีแต่ความเมตตาสงสารครอบโลกธาตุ มันเป็นอย่างไรรู้ได้ครอบโลกธาตุ มันมีอะไรอยู่ในนี้ถึงได้เมตตาสงสารครอบโลกธาตุ ถ้าไม่มีอันยิ่งใหญ่ครอบโลกธาตุอยู่ในนั้นจะเมตตาครอบโลกธาตุได้อย่างไร นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้าใหญ่หรือไม่ใหญ่ มีแต่ว่ากิเลสมันใหญ่ทั้งนั้นเดี๋ยวนี้ กิเลสมันใหญ่ทั้งนั้นมันเหยียบหัวสัตว์ทั้งหลายให้จมลงๆ ไม่มีใครเห็นโทษเห็นกรรม ไม่มีใครเบื่อหน่ายอิมพอคือกิเลสกล่อมหัวใจโลก

ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสแล้วพอใจด้วยกันทั้งนั้น ถ้าเรื่องของอรรถของธรรมอึดอาดเนือยานายซี่เกียจซี่คร้าน ท้อแท้อ่อนแอ ไล่เข้าไปห้องพระฟังเสียงร้องแงๆ เหมือนจุงหมาใส่ฝน มันเป็นอย่างไรมันไม่อยากกราบพระ มันซี่เกียจซี่คร้าน ตัวซี่เกียจซี่คร้านเหยียบหัวมันก็ร้องแงๆ ละซิ เหมือนจุงหมาใส่ฝน ถ้าบอกว่าลิเกละครอยู่ที่นั่น ระบุว่ารำไปอยู่นั้น เหนียว มันเป็นบ้ากันหมดโลก พวกแหๆ นี่ มีไหมลูกศิษย์หลงตาบวอยู่ที่นี่นะ หรือมีอุตริแต่หลงตาบวคนเดียวนี้หรือ ไม่มีความจริงเอามาพูด เรียกว่าอุตริ เอาของจอมปลอมมาพูด เรียกว่าอุตริ

นี่มีไหมลูกศิษย์เราที่มีแหๆ โหม ถ้ามีเราก็ไม่อุตริ ก็แสดงว่าถูกต้อง ถ้าถูกต้องแล้วให้ยอมรับ ยอมรับอย่าแหๆ อีกนะ มีแต่พวกแหๆ ลูกศิษย์หลงตาบว พูดแล้วโมโห ถ้ามีไม่อยู่ข้างๆ นี้เราจะปาไปให้มันหลงทิศหลงแดน ลงกฏไม่ทัน แต่มันไม่มีไม้เอาละนั่งสบายเถอะ มันไม่มีไม้ไม่ต้องกลัว มีแต่ปากแหว่ๆ เฉยๆ ละ เหมือนจุงหมาใส่

ฝนมันร้องแฉึก ๆ เฉย ๆ เข้าใจไหม ถ้าจุงเข้าวัดเข้าวา ฟังธรรมจำศีล ปฏิบัติความดีงามทั้งหลาย อันหนึ่งมันอยู่ในใจ มันจะแฉึก ๆ ขึ้นมา มีไหมอยู่ในหัวใจเรา

หมาเราเห็นตั้งแต่ข้างนอก ตอนเช้าเขาจุงมาตามนี้น้ำดู ๆ ใ้หมาตัวมันแฉึก ๆ ห้ามไม่ให้ไปวัดไปวา ฟังธรรมจำศีล สร้างคุณงามความดี มันแฉึก ๆ อยู่ในหัวใจทุกคน ทำไมไม่ดูมันหมาตัวนี้นะ หมาตัวนี้เป็นภัยต่อคนนะ หมาตัวนั้นไม่เป็นภัย ใครก็อยากเล่นอยากหยอกมัน มันติดเจ้าของ เจ้าของไปไหนพันกันเลย มันรักเจ้าของ ใครมาเห็นอยากดูอยากชมทั้งนั้นหมาตัวนั้น แต่หมาตัวแฉึก ๆ นี้ไม่มีใครอยากชม แต่ชอบมันอยู่ในหัวใจของแต่ละคน ๆ เห็นคนอื่นโกรธนี้ไม่อยากได้ยินได้ฟัง แต่ถ้าโกรธเขาวินยังคำฟังได้แฉึก ๆ ได้ พวกนี้พวกแฉึก ๆ โกรธเขาได้คำเขาได้ แต่เขาคำตัวเองคำไม่ได้ นี่ละหมาตัวนี้อยู่ในหัวใจมีไหมอยู่

โอ้ เรื่องแก้กิเลสเป็นของง่ายเมื่อไร เราเคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว จนท้อใจที่จะไม่สั่งสอนใครเลย บอกแล้วพูดไม่รู้กี่ครั้ง ไม่เคยคาดเคยคิดนะ แต่ก่อนก็ธรรมดา ๆ บิ๊กบินไป เช่นอย่างภาวนาไป เวลาภาวนาที่แรกจุงหมาใส่ฝน มันก็ร้องแฉึก ๆ ก็จุงกันไป จุงไปเรื่อย ปลอดภัยกันไป เวลานั้นมันทุกข์ยากลำบาก เพราะยังไม่มีทุนมีรอน การบำเพ็ญก็พึ่งบำเพ็ญจิตใจหาความสงบไม่ได้ มีแต่พินแต่ไฟแฉึก ๆ อยู่ในหัวใจ เอา ฤไป ๆ ที่นี้เวลาฤไปมันค่อยได้หลักได้เกณฑ์ ๆ จิตไม่เคยสงบ สงบ

พอสงบแล้วแน่นอนหนามันคงปิ้งมีความสง่าผ่าเผย เห็นค่าของใจตัวเองแล้ว เริ่มเห็นคุณค่าใจตัวเองตั้งแต่จิตมีความสงบ ถ้าใจไม่มีความสงบไม่มีใครเห็นคุณค่าของหัวใจ นอกจากเป็นบ้ากับสิ่งภายนอกแฉึก ๆ ไปตามมันเท่านั้นละ เहांไปตามมัน ไม่ใช่เहांจะกัด เहांตามมัน เป็นอย่างนั้นนะ ที่นี้เวลาบำเพ็ญเข้า ๆ ธรรมะมีภายในจิตใจสูงขึ้น ๆ ละเอียดลออขึ้น ที่นี้ย่อนเข้ามาเห็นความอัศจรรย์ โอ้ นี่ความอัศจรรย์ความแปลกประหลาดอยู่ที่ใจ ๆ

หมุนเข้าสู่ใจละที่นี้ สิ่งภายนอกมันก็ค่อยเปลือ้งออก ๆ ค่อยปล่อยวางลงไป เบาลงไป จิตใจหมุนเข้ามาหาธรรมภายในใจ หมุนเข้า ๆ ที่นี้ความสำคัญเลยมาอยู่ที่ใจ หมุนที่ใจเรื่อย ๆ ๆ นอกนั้นจางไป ๆ ปล่อยออก ๆ หมุนเข้ามาที่ใจ ธรรมเกิดกับใจแล้ว เลิศเลอเหนือสิ่งใด ๆ ทั้งนั้นในสามแดนโลกธาตุ ที่นี้ยังหมุนเข้าไป หมุนเข้าไป จิตสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นมา ไม่เคยคิดเคยเห็น ไม่เคยคิดว่าจิตนี้เป็นความสำคัญอย่างไรบ้าง ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเห็น มาได้เห็นตอนภาวนา

เอาพูดให้ชัด ๆ อย่างนี้ แต่ก่อนไม่เคยเห็น แต่เวลามาภาวนาที่ร้องแฉึก ๆ ก็ยอมรับว่าร้องแฉึก ๆ สู้กิเลสไม่ได้ ให้มันตีเอาหงายหมาลงไปร้องแฉึก ๆ เอา สู้ไปสู้มาสูดท้ายกิเลสมันก็หงายหมาเหมือนกัน พัดเข้าไป ๆ เอาจนกิเลสขาดสะบั้นไปจาก

หัวใจหมดยุติสิ้นเชิง จ้าขึ้นมาครอบโลกธาตุ ท้อใจ พุดซัด ๆ อย่างนี้เลย โธ ลงขนาดนี้แล้วจะไปสอนใครได้ สอนใครที่ไหนเขาจะหาว่าบ้าไปหมด เพราะเขาเป็นบ้ากันทั้งโลก จิตดวงนี้ใครจะไปยอมรับ ไม่มีใครยอมรับ อยู่ไปกินไปพอถึงวันเท่านั้นก็เอาละ ภิณฑบาศกับชาวบ้านชาวเมืองในป่าในเขากินไป พอถึงกาลเวลาแล้วก็ติดฝังไปเท่านั้น สอนให้มันหนักหนาลำบากลำบากอะไรให้เขาหาว่าบ้า นั่นเห็นไหมละ

เวลามันเป็นเป็นขนาดนั้นนะ มันเป็นแล้วในหัวใจนี้แหละ แต่ก่อนใครเคยคาดเคยหมายเมื่อไรว่าธรรมเป็นเช่นไร ถึงขนาดที่ว่าตำหนิความเป็นอยู่ของตนที่เคยเป็นมากก็ปกก็กัลป์ ตำหนิโดยสิ้นเชิง ไม่มีชิ้นใดดีเลย ธรรมชาตินั้นครอบไปหมด ๆ ที่นี้มันก็ท้อใจซิ สอนใครก็ตามใครจะบิบบินไปได้ ลงถึงขนาดนี้แล้ว ใครจะรู้อะไรเห็นได้ธรรมประเภทขนาดนี้แล้ว อยู่ไปกินไปวันหนึ่ง ๆ พอถึงวันเท่านั้นพอแล้ว สอนใครเขาก็จะหาว่าบ้า นั่นเห็นไหมละ มันเป็นในใจ ไม่ได้มาไม้มาคูนะ

แต่ก่อนมันไม่ได้เป็นในนี้ ธรรมชาตินี้มันเลยคาดเลยคิด เป็นแบบอัจฉริยที่นอกสมมุติ ว่าอย่างนั้นเถอะ ไม่มีที่ไหนที่จะไปคาดคิดได้เลย มาเจอเอาเสียอย่างจิ้ง ๆ นะซี มันก็ท้อใจ สอนไปหาอะไร ใครจะไปรู้ได้ลงขนาดนี้แล้ว ลงขนาดนี้แล้วใครจะไปรู้ได้ มนุษย์ทั้งโลกไม่รู้ไม่ได้ รู้แต่เราคนเดียว เหยียบมนุษย์โดยไม่รู้ตัวซิ ที่นี้ธรรมท่านก็ผางขึ้นมาละซิ นี่ละที่ว่าธรรมกระตุกในหัวใจ กระตุกอย่างแรงเสียด้วยนะ ไม่ใช่กระตุกธรรมดา นี่ละธรรมเกิด ธรรมกระตุก เหมือนหนึ่งว่าเราลืมโลกลืมสงสารเสีย เราเลิกแต่เราคนเดียว นอกนั้นเลยไปเสียหมด เป็นลักษณะนั้น

ธรรมท่านจึงกระตุกขึ้นมาว่า ถ้าหากว่าเป็นสิ่งที่เลิศเลอ รู้แต่เราคนเดียว ไม่มีใครจะสามารถรู้ได้แล้ว เราเป็นเทวดามาจากไหน เราก็เป็นมนุษย์เหมือนมนุษย์ทั้งหลายนี้ เราทำไม่รู้ไม่เห็นได้ เขาก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน ทำไม่จึงไปว่าเขาจะรู้ไม่เห็นไม่ได้ เรารู้ได้รู้ได้เพราะอะไร เพราะเหตุใด คำว่าเพราะเหตุใดนี่นะ มันวิ่งถึงบารมีทุกคน ทุกคนมีบารมีทุกคนนะ พอว่ารู้ได้เพราะเหตุใด สายทางตั้งแต่นั้นมาถึงจุดนี้มาถึงธรรมชาติที่เลิศเลอนี้มาจากบารมีความดีงามทั้งหมดเลย ไสเข้ามา ไสเข้ามา

พอว่ารู้ได้เพราะเหตุใด มันมองเห็นสายทางของเจ้าของมา มีแต่สายบารมีความดีงามทั้งนั้นมานี้ ยอมรับ อ้อ รู้ได้ ไม่มากก็รู้ได้ ยอมรับทันทีเลย ก็มันสายทางเข้ามาต่างคนต่างสร้างคุณงามความดีมาด้วยกันทุกคน มีใกล้มีไกล ชยับเข้ามา ๆ ด้วยกันทั้งนั้น มันก็ยอมรับ อ้อ ได้ ไม่มากก็ได้ ปฏิเสธไม่ได้เลยนะที่นี้ นั่นจึงมีแก้ไขที่จะแนะนำสั่งสอน เพื่อนฝูงก็รู้หมดตลอด เรื่องรุ่มนั้นรุ่มแหละ อยู่ในป่าในเขาไปที่ไหนพระนี่รุ่ม จมูกพระดีกว่าจมูกหมานะ หมานี้ตามเจ้าของดมนั้นดมนี่ไม่ได้เรื่องได้ราวมันกลับบ้านของมัน แต่พระนี่ไม่กลับ ไปอยู่ในเขาที่ไหนลูกไหน ถ้าใดเงื่อมผาใด ตามถึงหมด

พระ พอไปถึงแล้วมาอย่างไรพวกนี้ละ จมูกมันแ่งกว่าจมูกหมานี่นะพวกนี้ เคย ขอให้ได้อยู่ด้วยก็พอ ขอให้ได้อยู่ด้วย ว่าอย่างไรเคยเลย สมหวังแล้ว ได้มาถึงแล้ว ความหมายว่าอย่างนั้น จะว่าอะไรว่าไปเถอะ ตกลงเราก็แหม้งๆ เพราะหมู่เพื่อนทับเอา ร้องแหม้งๆ

นี่ละธรรมเลิศหรือไม่เลิศ ขอให้ปฏิบัติศีลธรรมพระพุทธเจ้า ถ้าอยากรู้อยากเห็น มีแต่อ่านคัมภีร์ไบเบิล กราบปลกๆ ได้ไม่ถึงสามครั้ง พุทธโธ ธัมโม สังโฆ บางคนยังไม่ถึงสามครั้งฟังเสียงหลับครอกๆ มีเยอะ นี่ความซี้เกียจซี้คร้าน เรื่องกิเลสตัณหา มันเหยียบเอาอย่างนี้ ธรรมงอกงายไม่ได้ เอา เร่งลงไป ฟาดลงไป กิเลสมันหนาเท่าไร ธรรมต้องหนาซัดกันๆ ซิ มันพันไปไม่ได้ละ ธรรมเหนือกิเลสตลอดมา ถ้านำมาใช้กิเลส ฟังเพราะธรรมพระพุทธเจ้า กิเลสฟังเพราะธรรม สาวกทั้งหลายกิเลสฟังเพราะธรรม ความ پاکเพียร สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม ขันติธรรม ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เรียกว่าพละทั้งห้า

นี่ละธรรมทั้งนั้นฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไปได้ทุกคนนั่นแหละ อย่าพากันนอนใจนะ เราจนจะตายเท่าไรแทนที่จะมาห้วงเรา เราพูดจริงๆ เราไม่มีเลย บอกว่าไม่มีเลย ตื่นขึ้นมาจิตมันออกแล้ว มันจำมันครอบไปหมดแล้ว มีแต่ความเมตตาสงสารทั้งนั้น โง่งเง่าเต่าตุ่นก็คือมนุษย์เรา เทียบกับธรรมประเภทนี้แล้ว ไม่มีใครโง่งยิ่งกว่ามนุษย์ เมื่อได้อรอดธรรมเหล่านี้ไม่มีใครจะฉลาดยิ่งกว่ามนุษย์ ถ้าได้ธรรมแทรกเข้าไปตีกิเลสได้ ฆ่ากิเลสได้ พระพุทธเจ้าฆ่ากิเลสได้ แต่ก่อนกิเลสเหยียบพระพุทธเจ้ามากก็กัปกัปกัปลี่ สาวกทั้งหลายกิเลสเหยียบทั้งนั้น ทำไมกิเลสฟังได้ ก็เพราะอำนาจของธรรม นี่เรารู้ก คิษย์ตถาคต ก็เพราะอำนาจของธรรมเหมือนกัน ให้เพียรกันนะ

อย่านอนใจเฉยๆ ครูบาอาจารย์ไม่อยู่ พุทธโธ ธัมโม สังโฆ อยู่กับเรา ท่านไม่พรากจากเรานะ ให้ระลึกพุทธโธ ธัมโม สังโฆ ระลึกภาวนาอยู่นี้ ไปที่ไหนเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าตลอดเวลา ตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดเวลาด้วยความระลึกถึงธรรม จิตใจใดที่ระลึกถึงอรอดถึงธรรม จิตใจนั้นเลิศอบอุ่นตลอดเวลา จิตใจใดไม่มีธรรมมีธรรม จะเอาสมบัติเงินทองข้าวของมากองเต็มแผ่นดินนี้ก็ตามไม่มีความหมาย ไม่อย่างนั้นจะว่าธรรมเลิศกว่าสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร พออันนี้ปรากฏขึ้นเท่าไรมันปล่อยของมันหมดเลย พากันจดจำ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz